

Vysoké Pole

Kraj: Zlínský

Správní obvod: Valašské Klobouky

Nadmořská výška: 423 m n. m.

Počet obyvatel: 837

Adresa URL: www.vysokepole.cz

Okres: Zlín

GPS souřadnice: 49.177420N, 17.937329E

První pís. zmínka: 1261 (760 let)

PSČ: 763 25

Historie obce Vysoké Pole

Vysoké Pole bylo vždy obcí zemědělskou. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1261 - ve falzu zakládací listiny vizovického kláštera "Byssoka Lhota, que et Byssokapoli dicitur" (Vysoká Lhota, které se také říká Vysoké Pole). Z názvu osady je patrný její kolonizační původ. Po polovině 14. století byla osada postižena nájezdy okolních feudálů, kteří začali projevovat nebývalý zájem o majetek vizovického kláštera, takže se za to dostali v roce 1363 dokonce do církevní klatby. Za živelných pohrom způsobila poměrně značné škody jedna kuriózní událost - nálet kobylek od východu v roce 1748. Škola byla původně v Újezdě, ale již od první poloviny 19. století se vyučovalo v obci. Roku 1865 byla vystavěna již škola, po roce 1898 byla přestavěna. Školní kronika byla založena v roce 1890.

MÍSTNÍ POVĚST:

Pověst O pústevníkovi na Klášťově Na Klášťově žil jeden čas pústevník. A jak se tam dostal? Byl to staříček, který předtím bydlel na Vizovicku. Ale měl život psí. Zůstával v chalupě, kterou dal svému synovi. Sám si nechal jednu jizbičku - výminek. Syn se oženil a přivedl si do domu nevěstu. Jenomže ona staříčka neměla ráda a ani se o něho nechtěla starat. Často ho zapoměla zavolat k jídlu, nevěšila si, že má špinavou košili, roztrhané gatě, rozbité peřiny. Jenom ho odbývala. Když bylo před polednem a on se ptal, kdy bude oběd, řekla mu, že teprve začala vařit. Potom sami pojedli a když se staříček zas ptal, bude-li jídlo, odsekla mu, že oběd už dávno byl. A že je to prý jeho chyba, že přišel k jídlu pozdě. Když si chtěl vzít aspoň trochu mléka, nedala mu ano hrneček, prý mají málo. Staříček byl věčně hladový, otrhaný a nešťastný. Tak se rozhodl, že odejde z domu. Naštěstí měl kam jít. Kromě syna měl ještě dvě dcery. A protože za svých mladých let nebyl chudšas, ale míval velké hospodářství, dostaly i obě jeho dcery pěkné věno. Napřed se vydal k té starší. Jenže dcerunka viděla oknem, jak přichází, a hned nakázala služce, aby zamkla dveře. "Dcérečko moja, otevři! A daj mi něco k večeři a nocleh v komoře, lebo je zima na dvoře," volal staroch od branky. Dcera mu odpověděla z okna: „A vždyť máte, tatíčku, ještě jednu dcerečku!" Druhá dcera, jak viděla, že jde k ní, tak poručila pacholkovi, aby tvrdil, že není doma. "Máte smolu, otče starý, není doma vaší dcéry!" křičel čeledín, co mu hrdlo stačilo, sotva staříček vešel na dvůr. Smutný staroch byl zklamaný a k smrti unavený. Řekl si, že radši umře, než dál tak trpět. Když starý zesláblý člověk opravdu chce umřít, tak umře. Rozhodl se, že půjde na Klášťov, tam si lehne, na vrchu, a bude se modlit, aby si ho Bůh vzal. Škrábal se nahoru, dlouho, namáhavě. Ale k vrcholu nedošel, byl už úplně vysílený. Lehl si na zem do mechu a modlil se. A přitom usnul. Zdálo se mu, že přišel do nebe až k nejvyššímu soudu. Tam mu Stvořitel řekl: „Musíš se vrátit na zem, tvůj čas ještě nevypršel. Až nastane ta pravá chvíle, svatý Petr tě zavolá.“ Když se probudil, byl kolem slunečný podzimní den. Šípky a hložinky červeně zářily. Ptáci vesele prozpěvovali. Na zemi u nohou mu

ležel zlatý koberec ze spadaneho listí. Pojedl trochu sladkých ostružin a vydal se až k vrcholu. Tam si zrobil chýši ze smrkových větví a rozhodl se počkat, až pro něho přijde ten svatý Petr. Ale nikdo nešel. Tak si staříček nasbíral hložinky a zapil vodou z potůčku. Před večerem si rozdělal oheň, aby se zahřál. Lidé v dědkách pod Klášťovem uviděli na vrcholku hory kouř a brzo se roznesla zvěst, že tam přebývá pústevník. Donesli mu chleba, sýr, mléko, máslo a teplé vlněné houně. Žádali ho, aby se za ně modlil a vyprosil jim požehnání. Staříček byl laskavý ke každému, kdo za ním přišel. Pilně se za prosebníky modlil. Našel na Klášťově takové žluté průhledné kamínky a ty dával lidem za jídlo, oblečení a všecko, co mu nosili. Nevěděl, že jsou to jantary, ale ti obdarovaní brzo poznali, že mají větší cenu než obyčejné kaménky. Když je prodali ve městě zlatníkovi, dostali za ně peníze. Chtěli dát staříčkovi, on si ale vymínil, že nepřijme od nikoho víc, než jeden jediný groš. Za krátký čas tam chodilo velké množství lidí, tak mu těch grošů hodně přibývalo. Vyhloubil si jamku a do ní ty peníze ukládal. Tak žil staříček na Klášťově ještě moc dlouho a bylo mu dobře. Věděl, že prospívá lidem a byl spokojený. A dožil se víc než sta roků. Když jeho duši konečně potom vzal Pán do nebe, lidé jeho pústevnícké tělo pochovali přímo na vrcholku hory. Ale poklad, který nashromáždil, nikdy nikdo nenašel. Jenom lesní zvěř ví, kde je schovaný.

